

Sygn. akt VIII U 1850/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Lucyna Stąsik-Żmudziak

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2016 roku w Lublinie

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek odwołania M. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 27 marca 2015 roku znak(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. M. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia 1 marca 2015 roku do 7 grudnia 2017 roku.

Sygn. akt VIII U 1850/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 marca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił M. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, gdyż wnioskodawca nie został uznany za niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 16 marca 2015 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył M. M. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Powoływał się na dolegliwości ze strony skóry.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

M. M. do dnia 28 lutego 2015 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wypryskiem kontaktowym (okoliczność bezsporna).

Wnioskodawca w dniu 30 stycznia 2015 roku złożył kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (k. 215 akt ZUS). Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 24 lutego 2015 roku został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową nadal do dnia 28 lutego 2018 roku (k. 2181 akt ZUS). Na skutek zgłoszenia zarzutu wadliwości przez Głównego Lekarza Orzecznika

wniesionego sprzeciwu został poddany badaniu przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 16 marca 2015 roku nie uznała go za niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową (k. 221 - akta ZUS).

M. M. cierpi na alergiczny wyprysk kontaktowy pochodzenia zawodowego, na którą zachorował pracując jako garbarz. Jego stan zdrowia nie uległ poprawie w porównaniu do okresu przed dniem 28 lutego 2015 roku. Widoczne są zmiany (...)Z tych przyczyn jest nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia 1 marca 2015 roku do dnia 7 grudnia 2017 roku (opinie biegłych – k. 23, 37, 55).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne. W wydanych opiniach biegli z dwóch niezależnych zespołów jednoznacznie uznali, że(...) w obecnym stadium zaawansowania choroby powoduje, że wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy. Przejście z (...)Powyższe potwierdziły dodatnie próby płatkowe. Opinie biegłych są logiczne, należycie umotywowane i wyważone. W pełni odpowiadają na zadane biegłym pytania. Zastrzeżenia organu rentowego pomimo ich konsekwencji nie mogą w tej sytuacji się ostać. Argumentacja w nich podniesiona stanowi bowiem subiektywną ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy przez lekarzy orzeczników organu rentowego, która nie ma waloru dowodowego, a biegli opiniujący w sprawie jej nie podzielili. Z tego względu Sąd oddalił kolejne wnioski organu rentowego o wywołanie dalszych opinii.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiedało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Odwołanie M. M. zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie przepisu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2002r. Nr 199 poz.1673 ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 oraz art. 58 cytowanej ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (...), do ustalenia wysokości tych świadczeń, ich wypłaty oraz w innych sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do art. 17 ust. 2 świadczenia, o których mowa w ust. 1 przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Zgodnie z art. 12 ust 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2004r., Nr 39, poz. 353 ze zmianami) niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła

zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Art. 13 cytowanej ustawy stanowi, że przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, że M. M. jest częściowo niezdolny do pracy w związku z (...) od dnia 1 marca 2015 roku do dnia 7 grudnia 2017 roku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić przyznając mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres stwierdzonej niezdolności do pracy.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.